

‘Je hebt zelf zeker nog geen kinderen?’

De man tegenover me heeft zijn armen over elkaar geslagen. Hij leunt achterover in het stoeltje tegenover mijn bureau, zijn benen wijd uit elkaar. Naast hem zit zijn vrouw: een slank poppetje met grote blauwe ogen. Ze doet me denken aan zo’n Japans stripfiguurtje. Haar buik is nog niet zichtbaar.

Met een schuin oog check ik mijn beeldscherm. Ze is zestien weken zwanger.

‘Nee, je bent te jong om zelf kinderen te hebben,’ antwoordt de man zijn eigen vraag. ‘Hoe oud ben je eigenlijk? Is dit je eerste baan? Of loop je hier stage?’

Ik vouw mijn handen voor me op het bureaublad en kijk hem vriendelijk aan. ‘Ik ben vandaag gestart in deze praktijk. Hiervoor heb ik vier jaar in Eindhoven in een verloskundigenpraktijk gewerkt.’ Ik laat een korte stilte vallen. ‘Ik ben achtentwintig.’

‘Goh. Je ziet er jaren jonger uit.’ Hij kijkt zijn vrouw aan en maakt een hoofdbeweging mijn kant op. ‘Toch? Ze scheelt maar twee jaar met jou, dat zou je niet zeggen.’

De vrouw stuurt een verontschuldigende blik mijn kant op.

Ik glimlach naar haar. ‘Hoe voel je je? Ik las dat je flink misselijk bent geweest, is dat rustiger nu?’

Ze knikt en wil antwoorden, maar het antwoord komt van haar echtgenoot: ‘Er bleef niets van haar over. Zie nou hoe dun ze is, dat kan toch niet gezond zijn? Ik heb het tig

keer gezegd en ik blijf het herhalen: ik wil dat ze onderzocht wordt in het ziekenhuis.'

'Geef je nog over?' vraag ik, mijn aandacht op haar gericht.

'Nee, gelukkig niet. Ik voel me eigenlijk best goed.' Ze praat zacht, ik moet mijn best doen om haar te verstaan.

'Dat is goed om te horen. Dan lijkt een doorverwijzing me niet nodig. We zullen zo kijken of je inmiddels wat bent aangekomen, en ik ga natuurlijk naar het hartje luisteren. Heb je zelf vragen op het moment?'

'Wanneer gaat ze het voelen?' wil haar man weten.

'Dat verschilt per vrouw. Rond de twintigste week is gemiddeld bij een eerste kindje.'

'Vind jij haar niet dun? Zou ze niet al meer buik moeten hebben?'

'Ook dat verschilt per vrouw. Sport je veel?' vraag ik aan de aanstaande moeder, die knikt. 'Dan heb je waarschijnlijk sterke buikspieren, die houden de boel in bedwang. Je gaat vast een mooie buik krijgen, wacht maar af.'

Ik kijk snel in haar dossier. 'Jullie willen een twintigweekenecho, toch?'

'Ja, natuurlijk. Je wil toch weten of je kind gezond is,' zegt hij licht geïrriteerd.

'Dan zullen we daar zo de afspraak voor maken. Ik zal nu eerst de standaard controles uitvoeren. Eerst even wegen?' Opnieuw richt ik me bewust alleen tot haar.

Ze doet haar schoenen uit en stapt op de weegschaal. Ik moet mijn best doen haar gewicht af te lezen, omdat haar man hetzelfde wil doen.

'Nou, je bent zowaar 700 gram aangekomen,' concludeert hij.

Ik noteer haar gewicht in haar dossier en zeg dat zij ondertussen op de behandelbank kan gaan liggen, wat ze gedwee

doet. Hij posteert naast haar, waardoor ik onmogelijk mijn onderzoek kan uitvoeren.

‘Sorry, ik heb meer ruimte nodig. Wil jij even gaan zitten?’ Ik gebaar naar de stoelen bij het bureau. Een moment blijft hij als bevroren staan, me verrast aankijkend. Hij is het vast niet gewend om weggestuurd te worden. Pas wanneer ik toevoeg: ‘We zijn zo klaar’, druipt hij af.

‘Ik wil gewoon het hartje horen,’ moppert hij.

‘O, dat kun je vanaf daar ook horen, hoor,’ zeg ik opgewekt.

Ik voer de controles uit, herhaal steeds dat alles is zoals we het in deze fase graag zien en zet het geluid van de dopper extra hard wanneer ik naar het hartje luister, zodat de aanstaande vader het goed kan horen. Hij straalt, wat ik toch ook wel aandoenlijk vind.

‘Dan plannen we over vier weken de twintigwekenecho en een nieuwe afspraak,’ zeg ik ter afsluiting van het consult. ‘Mocht er in de tussentijd iets zijn, dan kun je natuurlijk bellen.’

‘Wat zou er kunnen zijn?’ Hij kijkt gealarmeerd.

‘O, ik verwacht niets, hoor. Maar stel dat je toch weer miselijk wordt.’ Het lijkt me beter niet meer opties te delen. Vocht vasthouden, bloedverlies, hoofdpijn: het kan allemaal voorkomen in deze fase en het hoeft niets te betekenen, maar het zijn wel redenen om aan de bel te trekken. Ik schat echter in dat deze vrouw in alle rust haar informatie van het internet verzamelt, en daarover zo weinig mogelijk deelt met haar echtgenoot, om geen slapende honden wakker te maken. En ik geef haar groot gelijk.

‘Dus na de volgende echo kunnen we de *gender reveal* doen? Dan sturen we vast een *save the date* uit!’ Hij opent de agenda-app op zijn telefoon. ‘Vier weken, dan zitten we... net rond Koningsdag. Kan het ook een weekje later?’

‘Voor de echo volgen we Mirjams agenda; zij is naast verloskundige ook echoscopiste. En ja, in principe kunnen we het geslacht zien bij de twintigwekenecho.’

‘In principe?’ Hij kijkt verstoord op.

‘Soms ligt een kindje net zo dat hij of zij die informatie verbergt. Dus het komt voor dat we het niet kunnen zien.’

‘En dan? Dan hebben wij een tuin vol bezoek voor die reveal en hebben we niets te revealen!’ De ergernis druipt van zijn gezicht. ‘Kunnen we dan terugkomen voor een extra echo?’

Ik glimlach en sta op. ‘Laten we dat volgende keer bespreken.’ Hij wil protesteren, maar ik open de deur naar de wachtkamer, waar het volgende koppel al zit te wachten. ‘Tot over vier weken!’ Ik steek mijn hand uit, die hij na drie tellen schudt.

Terwijl ik mijn nieuwe cliënten binnenroep, hoor ik hem mopperen over dat er zo toch geen feestje te plannen valt. Zij reageert niet.

Net wanneer ik na mijn eerste dag de deur afsluit – nadat ik drie keer heb gecheckt of ik het alarm écht heb aangezet – duikt Mirjam op, de eigenaresse van de praktijk.

‘Malou!’ roept ze, de oprit op rennend. ‘Gelukkig, nog nét op tijd!’ Ze hijgt en loopt wat schuin onder het gewicht van de ouderwetse dokterstas in haar hand.

‘Moet je nog naar binnen?’ Ik houd de sleutel omhoog, klaar om de deur weer voor haar te openen.

‘Nee, ik wilde weten hoe je eerste dag is geweest. Ik hoopte al eerder terug te zijn op de praktijk, maar ik had een bevalling met complicaties die in het ziekenhuis eindigde en kwam op de terugweg in de avondspits terecht.’

‘Complicaties, oei. Wil je erover vertellen? Ik heb tijd,

hoor!’ Mijn hand met de sleutel gaat al richting het slot. Bij de praktijk waar ik hiervoor werkte, hadden we de afspraak dat we altijd voor elkaar bereikbaar waren in het geval een van ons een zware bevalling had moeten begeleiden.

‘Ben je gek,’ antwoordt Mirjam, kordaat als ze is. ‘Ging uiteindelijk prima, gezonde baby. Maar vertel, hoe was jouw dag?’

Ik doe een kort verslag, zonder in details te treden over de cliënten die ik heb gezien, aangezien we buiten staan en dus gehoord kunnen worden door voorbijgangers. Niet dat dat er veel zijn; de praktijk is gevestigd in de verbouwde garage van Mirjams huis, aan de rand van het landelijke dorp.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ zegt Mirjam hartelijk wanneer ik ben uitgepraat. ‘Nogmaals welkom. En nu snel naar die leuke vriend van je. We zien elkaar morgen!’

‘En? Hoe was je eerste dag?’ Pascal zet de pan spaghetti bolognese op tafel, gaat zitten en schept zijn bord vol.

‘Heel leuk,’ antwoord ik, de opscheplepel van hem aannemend. ‘Moet nog mijn plek vinden, natuurlijk, ik moest overal naar zoeken en kende geen van de zwangere vrouwen. Ik voelde me een beetje een broekie, onwennig, maar dat is een kwestie van tijd.’

Ik haal de klem uit mijn haar en wrijf met mijn handen over mijn hoofdhuid. Mijn haar is eigenlijk te zwaar om de hele dag vast te hebben, maar los haar is in mijn vak niet praktisch. Even zie ik Mirjam voor me, met haar korte coupe en stugge peper-en-zouthaar. Zal ik ook ooit mijn weelderige hardos opofferen voor mijn werk? Ik kan het me nog niet voorstellen.

‘Leuke mensen? De cliënten, bedoel ik.’

‘De meeste wel. Er was één kerel waar ik de rillingen van kreeg. Echt zo’n autoritair type dat het waarschijnlijk over “het vrouwtje” heeft tegen zijn vrienden. Snap je wat ik bedoel?’

Pascal kantelt zijn hoofd licht. ‘Hoe zag hij eruit?’

‘Groot, fors, de ruimte vullend op alle mogelijke manieren. Zijn vrouw is zo’n heel gedwee poppetje.’ Ik draai de spaghetti op mijn vork en neem een hap.

‘O, je bedoelt Paul. En hoe-heet-ze-ook-weer... Melanie.’

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Natuurlijk is de kans groot dat Pascal de mensen kent die bij me in de praktijk komen. Ze wonen in hetzelfde dorp, en daarbij: ze zitten veelal in dezelfde levensfase, dus ze zijn ongeveer even oud.

‘Shit,’ zeg ik met volle mond. ‘Ik heb niets gezegd.’

Pascal lacht. ‘Ik zal Paul eens aanspreken komend weekend, op de club.’

‘Nee! Je laat het!’ Ik priem mijn vork in zijn richting.

Hij schatert en strooit nog wat kaas over zijn eten. ‘Geen zorgen, ik zeg niets.’

‘Pfff.’ Ik zak iets onderuit. ‘Hier moet ik nog aan wennen. Óók aan wennen, bedoel ik. Dat jij hier iedereen kent.’

‘Binnenkort ken jij hier meer mensen dan ik. Let maar op.’ Hij houdt een fles witte wijn omhoog. ‘Doen we er eentje? Op je eerste werkdag?’

‘Graag. Lekker.’

Pascal schenkt de glazen vol en buigt zich dan over tafel voor een kus. Ik volg zijn beweging en druk mijn lippen op de zijne. Zelfs na vijf jaar kan ik me nog totaal verliezen in zijn bruine ogen.

‘Op nog vele, vele van dit soort avonden, lieve Malou,’ zegt hij warm. ‘Ik ben zo blij dat je bij me bent komen wonen. Zie ons zitten, gewoon op een maandagavond, allebei net klaar met ons werk... Hoe fijn is dat!’

‘Superfijn.’ Terwijl ik mijn hand met de zijne vervlecht, kijk ik om me heen, de kamer rond die eerst zo bij Pascal hoorde, en waar nu ook mijn spullen staan. Foto’s met mijn vader in de

vensterbank. Mijn bijzettafeltjes bij Pascals grijze loungebank. Mijn lichttroze kussentjes hebben die van hem vervangen. Op de eettafel staat een plateau met kaarsen in diverse kleuren, vormen en groottes. Het interieur is een mengelmoes van spullen uit onze twee woningen en daarmee van ons samen.

Het heeft een tijdje geduurd – vier jaar om precies te zijn – maar Pascal heeft me uiteindelijk weten over te halen bij hem in te trekken. Al die tijd heb ik me verzet tegen het idee de stad te verruilen voor Middenbroek, het plattelandsdorp waar hij is opgegroeid. Totdat er een vacature kwam bij de plaatselijke verloskundigenpraktijk, bij Mirjam dus. Het leek hét moment voor de volgende stap in onze relatie en dus zegde ik mijn huurappartement én mijn baan in een grote praktijk in Eindhoven op, die stap goedpratend naar mijn beste vriendin Amber door te benadrukken dat het nog geen halfuur rijden is – waar ze smakelijk om lachte. ‘Pascal heeft deze ronde gewonnen, geef dat gewoon toe,’ had ze gezegd.

Ergens weet ik dat ze gelijk heeft; hij heeft zijn poot beter stijf weten te houden dan ik. Er waren de afgelopen jaren meer dan genoeg vacatures in Eindhovense fysiotherapiepraktijken – hij was gewoon niet van plan om tussen al dat beton te gaan wonen. Ik moet toegeven: mijn nieuwe uitzicht, vanuit deze bovenwoning, bevat meer groen dan ik in tijden heb gezien. Zeker nu, begin april, valt me op hoe kraakvers groen de bomen rondom ons zijn. Die kleuren zie je niet veel in het centrum van de stad.

En toch... Ik hoop echt dat ik net zo van deze plek ga houden als Pascal – net zoveel als van Pascal zelf, mijn clichématige rots in de branding, mijn superknappe, lieve, stabiele basis. Vanaf onze eerste ontmoeting geeft hij me het gevoel dat alles goedkomt. Altijd. En dat ik de mooiste en liefste op aarde ben.

Het kan me nog altijd verbazen dat hij mij uitkoos en niet een van mijn vriendinnen, die avond in de kroeg. 'Ik wist meteen toen ik je zag: zij is het,' legde hij uit toen ik hem vroeg waarom hij die avond mijn telefoonnummer had gevraagd en niet dat van de knappe Margo of de grappige, ongeremde Amber. Ik vroeg door: 'Maar waarom?' Hij glimlachte en zei: *'When you know, you know.'*

Vanaf die eerste avond was het duidelijk: ik was samen met Pascal. Geen twijfels, geen ruzies, geen gedoe. Hij was mijn eerste echte liefde en is dat altijd gebleven. Logisch dus, dat we gingen samenwonen. En fijn vooral dat we nu meer tijd samen kunnen doorbrengen, zeker met mijn onregelmatige rooster dat vaak weekendplannen dwarsboomt.

Het is ook wennen. Maar, zoals Pascal zou zeggen: komt goed, schatje.

We eten rustig verder. Pascal schenkt de wijnglazen bij en vertelt over zijn dag op de fysiotherapiepraktijk. Ik vertel op mijn beurt over de mijne, waarbij ik de informatie over de cliënten die ik vandaag heb gezien wat zorgvuldiger filter.

Na het eten zakken we weg in de bank, de fles wijn binnen handbereik en de glazen vol.

'Dit,' klinkt Pascals stem zacht. 'Dat ik voortaan iedere dag hiervan kan genieten. Dat je er gewoon bént, zonder dat we agenda's naast elkaar moeten leggen om elkaar te kunnen zien. Dat je elke dag bij mij thuiskomt.'

Ik kruip tegen hem aan en luister naar het zachte gebonk van zijn hart.

Thuiskomen bij Pascal. Wat kan iemand nog meer willen?

2

Pascal komt drijfnat en vol aarde- en grasvlekken van het veld, zijn donkerblonde haar piekt alle kanten op.

Ik trek een vies gezicht wanneer hij zijn armen om me heen slaat en me kust. ‘Ugh! Je stinkt!’

Lachend laat hij me los om zijn teamgenoten naar het clubhuis te volgen.

Ik loop achter hem aan. Britte, de vriendin van Pascals beste vriend Koen, houdt in zodat ik onder haar paraplu mee naar binnen kan.

‘Gezellig,’ zegt ze, ‘dat jij er voortaan ook bij bent.’

‘Nou, voortaan... Pascal valt alleen maar in, ze kwamen een man tekort.’

‘O? Ik dacht dat hij bij het team kwam. Dat heb ik dan verkeerd begrepen zeker. Hoe dan ook, je hebt me wel mooi een weddenschap laten verliezen.’ Ze grijnst als ik haar verward aankijk. ‘Ik had erop ingezet dat Pascal uiteindelijk naar de stad zou verhuizen.’

‘Jullie... jullie hadden daar een weddenschap op lopen?’

Ze knikt opgewekt. ‘Met de hele groep hier. Al jaren. Ik zag het gewoon niet gebeuren dat jij alles achter je liet en hierheen kwam. Sorry, je leek me nogal verknocht aan je leventje daar. We zagen je hier ook niet zo vaak.’

‘Nee, in mijn vrije weekenden wilde ik liever in de stad blijven. Had niets met jullie te maken, hoor!’ voeg ik er snel aan toe. ‘Ik hou van de levendigheid daar. Dat je de deur uit

loopt en er meteen onderdeel van bent.'

'Ik snap je. Ik had ook best een tijdje op kamers gewild in een leuke studentenstad, maar ik strandde op de havo en moest van mijn ouders naar het mbo. En mbo'ers gaan niet op kamers, werd me verteld. Nou ja, en toen ontmoette ik Koen en verdween die droom.' Ze maakt een grappig handgebaar waarmee ze de verdwijnende droom illustreert. 'Koen was trouwens blij dat hij die weddenschap verloor. Hij was echt bang dat Pascal uiteindelijk zou toegeven. Hij zag jou nooit verhuizen naar dit gehucht.' De manier waarop ze dit aan me toevertrouwt, zo open en eerlijk, maakt dat ik mijn verontwaardiging over die hele weddenschap aan de kant zet. Britte heeft iets ontwapenends.

In gedachten zie ik mijn vader voor me, toen ik hem vertelde dat ik bij Pascal introk. 'In dat gehucht?' had hij stomverbaasd gevraagd. 'Je hebt nog nooit ergens anders gewoond dan in een stad!' Ik had geantwoord dat ik wel klaar was met dat gejaagde en altijd drukke en dat de mensen steeds veel-eisender werden, ook in de praktijk. Dat ik meer Engels dan Nederlands sprak op mijn werk en dat het megafrustrerend was om eeuwig vast te staan in het verkeer, op weg naar een bevalling. 'Serieus, pap, je bent vanaf Middenbroek eerder in het ziekenhuis dan vanaf de andere kant van Eindhoven. En naar Pascals huis is maar vijftwintig minuten rijden, hè. Nu duurt het net zo lang van mij naar jou, terwijl we in dezelfde stad wonen.' Mijn vader had nog iets gemompeld over de mentaliteit van mensen in een dorp en cultuurverschillen, maar hij had zich er duidelijk al bij neergelegd. Dat hij Pascal op handen draagt, hielp daar waarschijnlijk bij. Pascal was de zoon die hij nooit had gehad. 'Ik kom elke week bij je langs, oké?' had ik hem beloofd en hij had geantwoord dat ik dat uit mijn hoofd moest laten, want ik ging samenwonen en

had wel iets anders aan mijn kop dan een eenzame vader een paar kilometer verderop. En hij was trouwens niet eenzaam.

We staan inmiddels in het clubhuis. Uit mijn ooghoek zie ik iemand naar me zwaaien. Het is Trudy, een van de aanstaande moeders die ik deze week op het spreekuur heb gehad. Ze moet binnenkort bevallen en zit comfortabel in een oude leunstoel. Aan haar voeten spelen twee hoogblonde kindjes van onder de drie jaar, een jongetje en een meisje. Een lange, slungelige man in voetbaltenue reikt haar een flesje cola zero aan, dat ze dankbaar lachend van hem aanneemt. Hij woelt door de haren van het spelende jongetje en haast zich dan terug naar zijn team, dat op houten banken rond een krat bier zit.

Pascals team zit iets verderop in dezelfde opstelling: zwarte houten banken rond een lage tafel met daarop een krat bier. De mannen hebben allemaal al een flesje aan de mond en evalueren luidruchtig de gewonnen wedstrijd. Ik kijk vanaf een afstandje toe. Pascal krijgt klappen op zijn schouders, er wordt op hem geproost. Hij straalt. Terecht, hij maakte als invaller de winnende goal en is voor zijn team de *man of the match*.

Britte duikt op met twee glazen witte wijn. Ze reikt me er een aan en klinkt het hare ertegenaan. ‘Op onze mannen! Kom, de andere dames zitten daar.’

Ik volg haar naar een groepje vrouwen. Hun hoge stemmen zijn van veraf te horen.

‘Antibioticum? *My ass!*’ roept er een tegen een jonge vrouw met een flesje spa rood in haar hand.

De andere vrouwen vallen haar bij: ‘Ja, kom op, Soof, jij zuipt ons met veertig graden koorts nog onder tafel en nu ga je aan de spa rood vanwege een beetje keelpijn?’

Het arme mens heeft knalrode wangen gekregen. Ze probeert elk oogcontact met haar belagers te vermijden. In haar

poging weg te kijken, kruist ze mijn blik en direct worden haar ogen nog groter.

‘Aha!’ klinkt het vanuit de groep. ‘Ze herkent de nieuwe verloskundige!’

In één beweging draaien alle hoofden mijn kant op.

Ik sta als aan de grond genageld en knijp bijna mijn wijnglas kapot. Het klopt, ze herkent me. Ze was deze week op het spreekuur. Ze is pas negen weken zwanger.

Dit is me nog niet eerder overkomen. In de stad kwam ik nooit cliënten tegen.

Er klinkt gejoel en de vrouwen vallen hun vriendin om de hals. Ze neemt de felicitaties blozend in ontvangst en beantwoordt hun vragen. Ja, ze voelt zich goed, nee, ze is nog niet misselijk, en nee, ze mochten het nog niet weten, want het is nog heel pril.

Wanneer de vragen zijn beantwoord, verschuift de aandacht weer naar mij.

‘Welkom, Malou,’ zegt een blondine met jaloersmakende Dyson-krullen.

Wijnglazen gaan de lucht in.

‘Ja, echt leuk dat je erbij bent,’ zegt iemand naast haar.

‘Ernst zei dat de mannen blij zijn dat Pascal in de weekenden weer gewoon hier is,’ vertrouwt een jonge vrouw met een gezicht vol sproetjes me toe.

Ik wil vragen of zij bij de winnaars of de verliezers van de weddenschap hoort, maar hou het bij een glimlach. Ik snap het ook wel, Pascal was in mijn vrije weekenden bijna altijd bij mij. ‘Wij hebben ook terrassen,’ zei Pascal eens, maar mij trok het niet zo om elke week tijd met dezelfde mensen door te brengen bij dezelfde brasserie.

Toch is dat precies waarvoor ik nu heb gekozen.

Britte steekt vertrouwelijk haar arm door de mijne. ‘Ik

ben zo benieuwd wie van ons binnenkort nog meer op het spreekuur zal verschijnen,' zegt ze samenzweerderig. 'Ik gok op Evelien, die heeft echt tikkende eileiders.' Ze maakt een hoofdgebaar naar een lange vrouw, die zo te zien wat ouder is dan de rest van de groep.

Ik schiet in de lach. 'Rammelende eierstokken, bedoel je.'

'Ook goed,' antwoordt ze onverstoort. 'En Lot. Al moet ze eerst Ernst zien over te halen.' Nu kijkt ze naar de vrouw met de sproetjes.

'En jij?' vraag ik brutaal.

'Ben jij gek!' roept ze uit. 'Nee hoor, aan mijn lijf nog geen polonaise. Vraag het me over vijf jaar nog maar eens.' Ze kijkt naar haar lege wijnglas. 'Jouw beurt om te halen. Ik loop wel met je mee.'

We lopen samen naar de bar, haar arm nog steeds door de mijne. In het voorbijgaan zwaait en lacht Pascal breed naar me. Ik krijg een warm gevoel in mijn buik. Hij is helemaal in zijn element hier. Zijn vrienden zijn leuk, ik voel me welkom. Mirjam is blij met me. Ja, ik heb heus de goede keuze gemaakt door hierheen te verhuizen.

3

Pascal: Ben wat later, moet nog paar belletjes doen

Ik: Dan ga ik vast eten, mijn dienst begint zo

Pascal: O, shit. Vergeten

Pascal: Getver

Pascal: Ik had zin in een avondje op de bank. Paar afleveringen bingen, wijntje erbij...

Ik: Kunnen wel iets kijken hoor, zolang er niemand aan t bevallen is

Pascal: Nee, niet relaxed als jij elk moment weg gebeld kan worden

Ik schep een bord vol met kip-kerrie en ga ermee aan tafel zitten. Op de laptop van mijn werk lees ik de overdracht die Mirjam voor me heeft klaargezet. Ze belt me straks ook nog om een paar dingen toe te lichten; daar zijn we sneller mee klaar als ik me nu vast inlees en Pascal is er toch niet, dus dat kan prima tijdens het eten.

Ik lees onder andere dat Trudy heeft gebeld om aan te geven dat ze veel harde buiken heeft. Dat hoeft niet veel te betekenen, maar aangezien ze al twee keer eerder bevallen is, is het wel iets om in de gaten te houden. Haar bevalling kan deze keer een stuk sneller gaan. Ook Paul en Melanie hebben gebeld; ze willen alvast een extra echo inplannen om er zeker van te zijn dat ze het geslacht van de baby weten op het moment van hun genderrevealparty. De drie puntjes

achter Mirjams ‘Ik heb uitgelegd dat het zo niet werkt...’ zijn veelzeggend. Ik ben ergens blij dat ze het ook haar – de oude rot in het vak die ze is – moeilijk maken. Het heeft dus niet enkel met mijn zogenaamde gebrek aan ervaring te maken dat Paul zijn zin probeert door te drijven. Voor mij is het heus niet de eerste keer dat ik zo iemand meemaak in de praktijk; ik was vooral benieuwd hoe Mirjam ermee zou omgaan. Ik denk dat ik dat nu weet.

Veel meer bijzonderheden zijn er niet. Niets wat ik moet weten voor de komende 24 uur. Dat verrast me wel, eigenlijk. De overdrachten in mijn vorige werk waren een stuk langer. Vaak waren er meerdere vrouwen rond dezelfde tijd uitgerekend. Ik prentte mezelf dan goed in wie wie was en in welke thuissituatie ik de komende 24 uur mogelijk zou belanden. Bij bevallingen is een goede voorbereiding meer dan het halve werk. Je wil niet verrast worden door kraamvrouwen in een paniekaanval omdat trauma’s van een vorige bevalling de kop opsteken. Of vragen waar de vader is, en dan blijkt dat die enkele minuten na de positieve zwangerschapstest zijn biezen heeft gepakt. Dat laatste heb ik tijdens mijn eerste stage gepresteerd. Laten we zeggen dat ik ervan heb geleerd.

Paul en Melanie zullen me vannacht niet bellen, ik hoef dus alleen Trudy’s dossier te bestuderen. Dat is vrij summier, dus wanneer Mirjam even voor zeven uur belt voor de overdracht heeft ze me niets nieuws te vertellen en heb ik weinig vragen voor haar. De overdracht duurt nauwelijks meer dan een minuut.

Trudy is zesendertig jaar en zwanger van haar derde kind. De vorige bevallingen zijn goed verlopen, zonder complicaties. Zo ook haar zwangerschap.

‘Het is er echt eentje van hier,’ weet Mirjam me te vertellen. ‘No nonsens. Niet mauwen.’

‘En haar man?’ wil ik weten. Soms heb je je handen meer vol aan de aanstaande vader dan aan de barendende vrouw. Ook dat kun je beter op voorhand weten.

‘Prima kerel. Rustig. Echt een technout, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ik hum wat ter bevestiging. Mirjam wil het gesprek afronden, maar ik vraag nog snel: ‘Wat vindt ze ervan dat de kans groot is dat jij haar bevalling niet doet?’

Het blijft een moment stil aan de andere kant van de lijn. Nét iets te lang.

‘O, wat ik zeg. Het zal Trudy allemaal worst zijn, zolang die baby maar komt.’

Ik lach om het nuchtere antwoord en sla voor mezelf op dat Trudy waarschijnlijk liever haar bekende verloskundige aan haar bed heeft. Wat ik overigens prima begrijp.

Wanneer we hebben opgehangen, zet ik mijn bord in de vaatwasser. Voor Pascal, die nog altijd niet thuis is, schep ik een bord vol dat ik in de koelkast zet. Daarna installeer ik me met een kop thee op de bank.

Pascal komt tegen achten thuis, zuchtend na een lange werkdag en mopperend op patiënten die tegenwoordig verwachten dat hij 24/7 bereikbaar is. Met zijn opgewarmde eten zakt hij naast me op de bank. ‘Sorry, ik ben niet zo gezellig. Vertel, hoe was jouw vrije dag?’

‘Top. Ik heb geluncht met mijn vader.’

‘O, wat leuk, is hij hier geweest? Jammer dat ik hem heb gemist.’

‘Nee, ik ben naar Eindhoven gegaan.’

Pascal maakt een snuivend geluid dat zowel een lach kan zijn als een teken van afkeuring. Ik kijk net vragend opzij als hij zegt: ‘Dus op de eerste vrije dag die je hebt sinds je hier woont, scheur je meteen terug naar de stad?’ Hij trekt een

plagend gezicht bij zijn vraag. Gelukkig, want ik dacht even dat het verwijtend bedoeld was.

‘Ja, nou ja... Ik heb hier nog niet zoveel te doen. Ik heb een paar wasjes gedraaid, maar ik had ook niet zoveel zin om mijn vrije dag te vullen met huishoudelijke taken. En ik wilde weten hoe het met papa ging.’

‘Het is al goed,’ zegt Pascal sussend.

‘Binnenkort zal ik eens afspreken met die meiden hier. Keertje lunchen of zo,’ denk ik hardop.

‘Ik weet zeker dat ze dat heel leuk zouden vinden. Ze willen je echt graag beter leren kennen.’ Pascal schraapt zijn bord leeg, neemt de laatste hap en zet zijn bord dan op de salontafel. Hij zakt onderuit en legt zijn arm op de leuning van de bank, als uitnodiging voor mij om tegen hem aan te kruipen.

Dat hoeft hij geen twee keer te vragen.

Terwijl ik me tegen hem aan nestel, overvalt een schuldgevoel me. Ik heb nooit echt geïnvesteerd in Pascals vriendengroep; ik was er door mijn werk vaak niet bij als er iets werd ondernomen en verwachtte niet dat zij voor uitjes en feestjes rekening hielden met mijn werkrooster. Ik heb iedereen meerdere keren ontmoet, maar niemand goed leren kennen. Hoogste tijd om daar verandering in te brengen.

Die nacht word ik ruw uit een fijne droom gerukt door een schel geluid. Het is de ringtone van mijn diensttelefoon. Gedesoriënteerd tast ik in het donker naar het oplichtende ding. Naast me vloekt Pascal slaperig.

Het is Trudy. De weeën zetten door, misschien kan ik beter komen checken?

In het donker scharrel ik mijn kleren bij elkaar.

Pascal doet echter het licht aan en gaat rechtop zitten. ‘Je

denkt toch niet dat ik daardoorheen slaap? Ik ben nou toch wakker, dus kleed je maar gewoon aan.'

'Sorry, schatje,' fluister ik.

Hij grinnikt. 'Er was een reden dat ik tijdens jouw nachtdiensten thuis sliep. Nu is er geen ontkomen meer aan: jij wakker, ik wakker.'

Ik knik schuldbewust.

'Maak je geen zorgen, ik ben een makkelijke slaper, hè. Ik ben alweer onder zeil voordat jij de deur uit bent.' Hij laat zich achterovervallen en trekt het dekbed over zich heen.

Even voel ik een vleugje jaloezie. Dan druk ik een kus op zijn mond en haast me naar de badkamer, om deo op te doen en mijn tanden te poetsen. Veel barende vrouwen zijn extreem gevoelig voor luchtjes, ik wil straks niet het verwijt krijgen dat ik stink. En sinds een tip tijdens mijn eerste stage, nadat ik een bevalling vanaf de gang had meegemaakt omdat de aanstaande moeder mijn 'zoetemeuklucht' niet kon verdragen, gebruik ik alleen nog een heel neutrale deo.

Een kwartier later sta ik met mijn spullen bij Trudy voor de deur. Haar man, deze keer in een joggingbroek met bijpassend vest, herken ik van die zondag op de voetbalclub.

'Ah, de nieuwe,' zegt hij, niet onvriendelijk. 'Trudy is boven.' Hij lijkt kort te twijfelen. 'Ik zal haar zeggen dat je er bent. Ze, eh, staat onder de douche.'

Voor veel mannen is dit vreemd: iemand die ze zowat voor het eerst zien, wandelt een megapersoonlijk en intiem moment binnen. Voor mij is dit echter een bekende scène. We adviseren altijd een warme douche te nemen tijdens de weeën, omdat dat ontspannend werkt en daardoor helpt bij de ontsluiting. Ik kan niet meer tellen hoe vaak ik een vrouw onder de douche vandaan heb moeten halen omdat de ontsluiting zo snel was gegaan dat er ineens persweeën kwamen. Ik zie

dan echt geen naakte, douchende vrouw, enkel een barende, en daarop gaan mijn adrenalinesluizen open.

In plaats van hem dit allemaal te vertellen, knik ik en zeg dat ik bovenaan de trap wacht.

Trudy verschijnt al snel in haar badjas. Ze schudt mijn hand en gebaart naar de slaapkamer. 'Jij wilt even checken, neem ik aan?'

Haar man staat weifelend bij de badkamerdeur. Niets ver-raadt dat hij dit al twee keer heeft meegemaakt.

'Schat, bel jij mijn moeder? Zij blijft bij de kleintjes.'

Hij knikt opgelucht en grist zijn telefoon uit zijn broekzak. Terwijl Trudy op bed gaat liggen en ik mijn handen was in de badkamer, hoor ik hem op gedempte toon telefoneren.

'Je baarmoedermond is verstreken en je zit nu op zes cen-timeter,' zeg ik tegen Trudy, nadat ze een pittige wee heeft weggepuft. 'Je wilde in het ziekenhuis bevallen?'

Ze knikt fanatiek.

'Dan is het tijd om te gaan.'

Beneden klinkt de deurbel. 'Ah, mijn moeder,' zegt ze op-gelucht. 'Woont om de hoek.' Ze komt overeind. 'Ik zal me aankleden. Wil jij Geert-Jan roepen?'

Vijf minuten later staan we allemaal beneden: ik; Trudy's moeder, die slaperig en tegelijkertijd nerveus met haar ogen knippert en haar dochter voor de vijfde keer sterkte en suc-ces wenst; Geert-Jan, die de instructie heeft gekregen het ziekenhuiskoffertje te halen dat al klaarstond; en Trudy, die over de eettafel heen hangt om een nieuwe wee op te vangen.

'We moeten echt gaan,' zegt ze zodra ze weer op adem is. 'Deze heeft haast.'

'Ik heb al gebeld, ze verwachten ons,' laat ik weten.

Geert-Jan staat als eerste buiten, zijn autosleutels in de ene hand, het koffertje in de andere.

‘En de maxicosi?’ vraagt Trudy hem.

Hij kijkt haar onnozel aan.

‘Allemachtig. Je zou toch zeggen dat je het de derde keer wel weet. Het autostoeltje moet mee, schat, want we komen straks thuis met een baby!’ Haar volume neemt toe bij die laatste woorden, omdat een nieuwe wee er de nodige druk achter zet.

Trudy’s moeder overhandigt haar schoonzoon de maxicosi en spoort ons aan te vertrekken.

‘Ik rijd achter jullie aan. We zien elkaar op de parkeerplaats van de eerste hulp,’ zeg ik terwijl ik in mijn eigen auto stap.

Ik hoor Trudy nog wat mopperen tegen haar echtgenoot en grinnik. Het wordt een zware nacht voor de arme man. Ik kijk op het klokje in mijn dashboard. 3.11 uur. Zoals altijd leg ik een wedje met mezelf. Ik gok dat de baby er rond zes uur is.